

Predmet br.: S1 1 K 003302 13 Krž 5

Datum: Donesena 28.03.2013. godine
Otpremljena 13.05.2013. godine

Vijeće u sastavu: sudija Hilmo Vučinić, predsjednik vijeća
sudija Senadin Begtašević, izvjestilac
sudija dr. Miloš Babić, član

TUŽILAŠTVO BOSNE I HERCEGOVINE
protiv
Zurahida Mujčinovića

DRUGOSTEPENA PRESUDA

Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine:

Adnan Gulamović

Branioци optuženog:

Advokat Midhat Skenderović

Advokat Rifat Konjić

PRESUDA.....	3
I. TOK POSTUPKA.....	3
II. ŽALBE.....	4
III. OPŠTA PITANJA	4
IV. ŽALBENI OSNOVI U SKLADU SA ČLANOM 297. ZKP BiH: BITNE POVREDE ODREDABA KRIVIČNOG POSTUPKA.....	5
a) Pobjana presuda kontradiktorna razlozima presude (odredba člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH).....	7
b) Sud nepravilno primjenio odredbu ZKP, a to je bilo ili je moglo biti od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude (odredba člana 297. stav 2. ZKP BiH)..	8
V. POGREŠNO I NEPOTPUNO UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE.....	9
VI. POVREDA KRIVIČNOG ZAKONA.....	19
VII. ODLUKA O KRIVIČNOPRAVNOJ SANKCIJI	20

Broj: S1 2 K 003302 13 Krž 5
Sarajevo, 28.03. 2013. godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE!

Sud Bosne i Hercegovine, Odjel I za ratne zločine, u vijeću Apelacionog odjeljenja sastavljenom od sudija Hilme Vučinića, kao predsjednika vijeća, te sudija Senadina Begtaševića i dr. Miloša Babića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje pravne savjetnice Medine Džerahović, u svojstvu zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog Zurahida Mujčinovića, zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. tačka c) u vezi sa članom 180. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH) i članom 29. KZ BiH, odlučujući o žalbama branilaca optuženog Zurahida Mujčinovića, advokata Midhata Skenderovića od 26.12.2012. godine i advokata Rifata Konjića od 24.12.2012. godine, izjavljenih protiv presude ovog Suda Bosne i Hercegovine, broj: S1 1 K 003302 10 Krl od 02.10.2012. godine, nakon održane javne sjednice vijeća, u prisustvu tužioca Tužilaštva BiH, Sanje Jukić, optuženog i njegovih branilaca, advokata Midhata Skenderovića i Rifata Konjića, dana 28.03.2013. godine donio je:

PRESUDU

Odbijaju se, kao neosnovane, žalbe branilaca optuženog Zurahida Mujčinovića , te se **potvrđuje** presuda Suda Bosne i Hercegovine broj: S1 1 K 003302 10 Krl od 02.10.2012. godine.

OBRAZLOŽENJE

I. TOK POSTUPKA

PRVOSTEPENA PRESUDA

1. Presudom Suda Bosne i Hercegovine (Sud BiH), broj: S1 1 K 003302 10 Krl od 02.10.2012.godine (otpremljena dana 06.12.2012. godine), optuženi Zurahid Mujčinović, oglašen je krivim da je, na način opisan u tačkama 1. i 2. izreke presude, počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. tačke c) KZ BiH u vezi sa članom 180. stav 1. i članom 29. sve KZ BiH, dok je za isto krivično djelo istom presudom optuženi Hrustić Husnija oslobođen od optužbe.

2. Optuženom Mujčinović Zurahidu za navedeno krivično djelo je izrečena kazna zatvora u trajanju od osam godina.
3. U skladu sa članom 188. stav 4. ZKP BiH optuženi je oslobođen plaćanja troškova krivičnog postupka, te su isti pali na teret budžetskih sredstava Suda, dok su na osnovu člana 198. stav 2. ZKP BiH oštećeni Đukić Pero i Đukić Drago sa svojim imovinskopравnim zahtjevima upućeni na parnicu.

II. ŽALBE

4. Protiv presude, žalbu su izjavili branioci optuženog, advokati Midhat Skenderović i Rifat Konjić koji je uz žalbu priložio i krivičnu prijavu Fondacije istina, pravda i pomirenje iz Tuzla od novembra 2012. godine i izjave svjedoka Ismeta Imširovića i Elvedina Ćudića. Osporenu presudu advokat Rifat Konjić pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, s prijedlogom da vijeće apelacionog odjeljenja uvaži žalbu, ukine prvostepenu presudu i odredi održavanje pretresa, te optuženog oslobodi od optužbe, dok advokat Midhat Skenderović istu takođe pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja ali i zbog povrede krivičnog zakona predlažući da se žalba uvaži i pobijana presuda preinači i optuženi oslobodi od optužbe ili da se pobijana presuda ukine i odredi održavanje pretresa.

5. Ispitujući dopuštenost i blagovremenost podnesenih žalbi, apelaciono vijeće nalazi da su žalbe dopuštene i blagovremene.

6. Nakon što je ispitalo pobijanu presudu u granicama svih žalbenih navoda, shodno članu 306. ZKP-a BiH, apelaciono vijeće donijelo je odluku kao u izreci iz sljedećih razloga:

III. OPŠTA PITANJA

7. Prije obrazloženja za svaki istaknuti žalbeni prigovor, apelaciono vijeće napominje da je obaveza žalioca da u skladu sa odredbom iz člana 295. stav 1. tačke b) i c) ZKP BiH, u žalbi navede kako pravni osnov za pobijanje presude, tako i obrazloženje kojim potkrepljuje osnovanost istaknutog prigovora.

8. Budući da apelaciono vijeće na osnovu odredbe iz člana 306. ZKP BiH presudu ispituje samo u granicama žalbenih navoda, obaveza je podnosioca žalbe da žalbu sastavi tako da ista može poslužiti kao osnova za ispitivanje presude. U tom smislu, podnosilac žalbe mora konkretizovati žalbene osnove iz kojih pobija presudu, precizirati koji dio presude, dokaz ili postupak suda osporava, te navesti jasno i argumentovano obrazloženje kojim će potkrijepiti istaknuti prigovor.

9. Samo paušalno označavanje žalbenih osnova, jednako kao i ukazivanje na navodne nepravilnosti u toku prvostepenog postupka bez preciziranja na koji žalbeni osnov se podnosilac žalbe poziva, nije valjana osnova za ispitivanje prvostepene presude, zbog čega će apelaciono vijeće neobrazložene i nejasne žalbene prigovore, shodno ustaljenoj praksi apelacionih vijeća¹, odbaciti bez daljeg razmatranja.

IV. ŽALBENI OSNOVI U SKLADU SA ČLANOM 297. ZKP BIH: BITNE POVREDE ODREDABA KRIVIČNOG POSTUPKA

STANDARDI ZA ODLUČIVANJE PO ŽALBI

10. U skladu sa članom 296. ZKP BiH, presuda se može pobijati zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka. Bitne povrede odredaba krivičnog postupka definisane su članom 297. ZKP BiH.²

¹ v. MKSJ: Drugostepena presuda u predmetu Krajišnik, par. 17.: Drugostepena presuda u predmetu *Martić*, par. 15; Drugostepena presuda u predmetu *Strugar*, par. 17. Ovakvu praksu je kroz svoje odluke slijedilo više žalbenih vijeća Suda BiH, u tom smislu v. *Trbić*, drugostepena presuda broj: X-KRŽ-07/386 od 21.10.2010. godine.

² Član 297. **Bitne povrede odredaba krivičnog postupka:** (1) Bitna povreda odredaba krivičnog postupka postoji: a) ako je Sud bio nepropisno sastavljen ili ako je u izricanju presude učestvovao sudija koji nije učestvovao na glavnom pretresu ili koji je pravomoćnom odlukom izuzet od suđenja, b) ako je na glavnom pretresu učestvovao sudija koji se morao izuzeti, c) ako je glavni pretres održan bez osobe čija je prisutnost na glavnom pretresu po zakonu obavezna ili ako je optuženom, branitelju, ili oštećenom protivno njegovom zahtjevu, uskraćeno da na glavnom pretresu upotrebljava svoj jezik i da na svom jeziku prati tok glavnog pretresa, d) ako je povrijeđeno pravo na odbranu, e) ako je protivno zakonu bila isključena javnost na glavnom pretresu, f) ako je Sud povrijedio propise krivičnog postupka o postojanju odobrenja nadležnog organa, g) ako je Sud donio presudu a nije bio stvarno nadležan ili ako je nepravilno odbio optužbu zbog stvarne nenadležnosti, h) ako Sud svojom presudom nije potpuno riješio predmet optužbe; i) ako se presuda zasniva na dokazu na kome se po odredbama ovog zakona ne može zasnivati presuda, j) ako je optužba prekoračena, k) ako je izreka presude nerazumljiva, protivrječna sama sebi ili razlozima presude ili ako presuda uopće ne sadrži razloge ili u njoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama. (2) Bitna povreda odredaba krivičnog postupka postoji i ako Sud u toku glavnog pretresa ili prilikom donošenja presude nije primijenio ili je nepravilno primijenio koju odredbu ovog zakona, a to je bilo ili je moglo biti od utjecaja na zakonito i pravilno donošenje presude.

11. S obzirom na težinu i značaj počinjenih povreda postupka, ZKP BiH pravi razliku između onih povreda koje, ako se utvrdi da postoje, stvaraju neoborivu pretpostavku da su negativno uticale na valjanost izrečene presude (apsolutno bitne povrede) i povreda kod kojih se, u svakom konkretnom slučaju, ostavlja na ocjenu sudu da li je ustanovljena povreda postupka imala ili mogla imati negativan utjecaj na valjanost presude (relativno bitne povrede).

12. Apsolutno bitne povrede ZKP BiH taksativno su nabrojane u tačkama a) do k) stava 1. člana 297. ZKP BiH.

13. Ukoliko bi apelaciono vijeće našlo da postoji neka od bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, obavezno je da, u skladu sa odredbom iz člana 315. stav 1. tačka a) ZKP BiH, ukine prvostepenu presudu, izuzev u slučajevima iz člana 314. stav 1. ZKP BiH.³

14. Za razliku od apsolutnih, relativno bitne povrede nisu taksativno pobrojane u zakonu, već postoje u slučaju kada sud u toku glavnog pretresa ili prilikom donošenja presude, nije primjenio ili je nepravilno primjenio koju odredbu zakona o krivičnom postupku, ali samo ukoliko je to bilo ili je moglo biti od utjecaja na zakonito i pravilno donošenje presude.

15. U odnosu na navode da je povreda načela krivičnog postupka mogla imati negativan utjecaj na donošenje zakonite i pravilne presude, nije dovoljno da podnosilac žalbe jednostavno tvrdi da se procesna povreda *hipotetički* mogla negativno odraziti na donošenje zakonite i pravilne presude, već će žalbeno vijeće zaključiti da se povreda načela krivičnog postupka desila samo ako podnosilac žalbe pokaže da je ona materijalne prirode i da se ne može zaključiti da navedena povreda nije negativno utjecala na donošenje zakonite i pravilne presude. Naime, kada žalbeno vijeće smatra da je donesena zakonita i pravilna presuda bez obzira na povredu postupka takve prirode, žalbeno vijeće će zaključiti da član 297. stav 2. ZKP BiH nije prekršen.

a) Pobijana presuda kontradiktorna razlozima presude (odredba člana 297. stav 1. tačka k) ZKP BiH)

³Član 314. **Preinačenje prvostepene presude:** (1) Vijeće apelacionog odjeljenja će, uvažavajući žalbu, presudom preinačiti prvostepenu presudu ako smatra da su odlučne činjenice u prvostepenoj presudi

16. Žalbama obojice branilaca optuženog, u okviru ovog žalbenog osnova, ističe se da pobijanoj presudi neodostaju razlozi o odlučnim činjenicama, odnosno da su izvedeni zaključci o postojanju odlučnih činjenica nerazumniji, a kao takvi i proturječni sa nespornim činjenicama, da o nekim bitnim činjenicama ne postoji vrijednosna ocjena izvedenih dokaza, te da su neki zaključci jednostrani a neki potpuno nelogični. Naime, obojica branilaca optuženog obrazlažući ovaj žalbeni osnov, su se u određenoj mjeri pozvali na izvedene dokaze u toku postupka, analizirajući ih, te konačno iznoseći vlastite zaključke u pogledu nevinosti njihovog branjenika koji su po njihovoj ocijeni logični i suprotni zaključcima pobijane presude.

17. Prema ocjeni ovog vijeća, izreka presude nije nerazumljiva, niti postoji protivrječnost sa samom sobom i sa obrazloženjem, kako se to navodi u žalbama branilaca optuženog. Nerazumljivost presude bi postojala, kada bi postojale dvojbe o tome šta je sud zaključio, odnosno, kada se ono što je zaključio ne bi moglo razumjeti, što ovdje očigledno nije slučaj. Naime, izreka pobijane presude je vrlo jasna, koncizna i precizna, a razlozi iz obrazloženja u pogledu odlučnih činjenica joj nisu protivrječni, što čini neosnovanim ove žalbene prigovore branilaca optuženog. Također, ovo vijeće nalazi da presuda sadrži opis konkretnih krivičnih radnji optuženog, koji opis sadrži u sebi sva bitna obilježja krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. tačka c) KZ BiH u vezi sa članovima 180. stav 1. i 29. KZ BiH. Apelaciono vijeće cijeni da ispravnost i valjanost zaključaka prvostepenog vijeća o bitnim obilježjima navedenog djela i odgovornosti optuženog nesumnjivo proizilazi iz svestrane ocjene izvedenih dokaza pojedinačno i u njihovoj međusobnoj povezanosti, u vezi s čim pobijana presuda daje sasvim jasne i konkretne razloge, uključujući i razloge o tome zbog čega su, za razliku od nekih drugih, pojedini iskazi svjedoka prihvaćeni kao istiniti i vjerodostojni, kao i određeni broj materijalnih dokaza, a na kojima se zasniva činjenično utvrđenje prvostepene presude, što u potpunosti prihvata i ovo vijeće.

18. S obzirom na karakter ovog prigovora, koji istovremeno zadire i u okvire žalbenog osnova/pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje/, a što je i sam jedan od branilaca optuženog/advokat Rifat Konjić/ istakao u žalbi navodeći kako se

pravilno utvrđene i da se, s obzirom na utvrđeno činjenično stanje, po pravilnoj primjeni zakona, ima donijeti

dato obrazloženje praktično odnosi i na navedeni žalbeni osnov, isti će od strane ovog Vijeća, u odnosu na istaknute prigovore, a koji se u pravilu odnose na utvrđenje odlučnih činjenica koje su po ocjeni branilaca pogrešno utvrđene i to: pitanje općenite mogućnosti ulaska drugih lica u zgradu omladinskog doma-zatvora, pitanje činjenice da li je optuženi uopšte dolazio u pomenuti objekat, pitanje pravilnog utvrđenja identiteta optuženog i konačno pitanje njegove krivične odgovornosti za radnje izvršenja za koje je prvostepenom presudom oglašen krivim, biti detaljnije elaboriran u nastavku obrazloženja ove presude.

b) Sud nepravilno primijenio odredbu ZKP, a to je bilo ili je moglo biti od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude (odredba člana 297. stav 2. ZKP BiH)

19. Žalbama branilaca optuženog Mujčinović Zurahida, u okviru ovog žalbenog osnova, tvrdi se da se pobijana presuda zasniva na dokazu koji je nezakonit i na kojem se kao takvom, ne može zasnivati presuda, što dovodi do povrede odredbi iz člana 297. stav 1.tačka i) ZKP BiH. Naime, odbrana smatra da provedena procedura prepoznavanja tada osumnjičenog Mujčinovića, u istrazi, (zapisnik o prepoznavanju lica broj 10-02/7-31/08 od 22.12.2008. godine) kada je izvršeno prepoznavanje osumnjičenog sa fotografija, nije u skladu sa odredbama člana 85. stav 3. i 4. ZKP BiH, budući da je osumnjičeni bio dostupan istražnim organima, pa je u vezi s tim, prvo trebalo pristupiti neposrednom prepoznavanju osumnjičenog između više lica.

20. Zaključak prvostepenog vijeće izveden u pobijanoj presudi jeste da se radi o dokazu koji je zakonit, vjerodostojan i tačan.

21. Cijeneći istaknuti prigovor, apelaciono vijeće je, imajući u vidu odredbu člana 85. stav 3. i 4. ZKP BiH, u vezi sa okolnostima konkretnog slučaja, utvrdilo da izvedeni dokaz - zapisnik o prepoznavanju lica od 22.12.2008. godine, zaista jeste manjkav, budući da nije u potpunosti ispoštovana procedura prepoznavanja s obzirom da se prije prepoznavanja sa fotografija nije pristupilo neposrednom prepoznavanju osumnjičenog između više lica.

drukčija presuda, a prema stanju stvari i u slučaju povrede iz člana 297. stav (1) tačka f), g) i j) ovog zakona.

22. Međutim, i pored te činjenice, kao i činjenice da je žalbom ovakav propust prvostepenog vijeća okarakterisan kao dokaz na kome se po odredbama ZKP BiH ne može zasnivati presuda, apelaciono vijeće isti nije razmatralo u tom pravcu, već ga je kvalifikovalo kao bitnu povredu iz stava 2. člana 297. ZKP BiH. Naime apelaciono vijeće je, uzimajući u obzir cjelokupnu dokaznu građu na temelju koje je i utvrđena odgovornost optuženog za predmetne inkriminacije, istu dovelo u vezu s težinom evidentnog propusta, te je zaključilo da istaknuta povreda ni u kom slučaju nije takve prirode i intenziteta da bi mogla dovesti do ukidanja prvostepene presude.

23. U vezi s tim, apelaciono vijeće je analiziralo da li je ovaj propust imao utjecaja na zakonitost i pravilnost odluke prvostepenog vijeća, pa je u tom smislu ispitalo značaj i obim korištenja ovog dokaza prilikom donošenja odluke o identitetu optuženog, te utvrdilo da se zaključak o identitetu optuženog Mujčinovića u odlučnom dijelu temeljio na ostalim dokazima, u prvom redu saglasnim iskazima Đukić Pere i Drage, koji su nesumnjivo ukazali na optuženog Mujčinovića kao izvršioca predmetnog krivičnog djela. Također, i ostale okolnosti konkretnog slučaja, posebno one koje se tiču svojstva optuženog kao muzičara(bubnjar), te njegovog nadimka u potpunosti su razjasnile dilemu vezanu za pitanje identiteta optuženog, o čemu će svakako biti više riječi u okviru žalbenog osnova pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje.

24. U tom smislu, sporni zapisnik iz istrage poslužio je kao dodatni, potkrijepljujući dokaz za izvođenje zaključka o identitetu optuženog, te njegova manjkavost nije dovela u sumnju pravilnost i zakonitost pobijane presude u ovom dijelu, niti mu je dala karakter nezakonitog dokaza u smislu člana 10. ZKP BiH, što bi za posljedicu imalo ukidanje prvostepene presude.

25. U ovom dijelu bitno je naglasiti da radnja prepoznavanja lica nije obavezna dokazna radnja, već se ista provodi kada postoji sumnja u identitet lica koje je učinilo krivično djelo. Oštećeni u ovom predmetu, Đukić Drago, znao je podatke o licu koje ih je inkriminisane prilike mučilo, dakle, lični podaci ovog lica evidentno nisu bili sporni, niti je bio sporan nadimak optuženog, te je radnja prepoznavanja u istrazi izvršena samo u cilju potpunijeg razrješenja ovog pitanja, pa je ovaj dokaz pribavljen na ovaj način i cijenjen kao kontrolni i potkrijepljujući, a nikako odlučujući na kojem bi se isključivo temeljila odluka suda o identitetu optuženog.

V. POGREŠNO I NEPOTPUNO UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE

26. Standard koji ovo Vijeće treba primijeniti prilikom preispitivanja navodno pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja jeste osnovanost. Vijeće apelacionog odjeljenja će prilikom razmatranja navodno pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja vlastitim nalazom zamijeniti utvrđenje prvostepenog vijeća samo ako nijedan objektivan sud koji presuđuje o činjeničnim pitanjima ne bi mogao drugačije utvrditi osporavano činjenično stanje.

27. Ovo Vijeće će ukinuti presudu prvostepenog vijeća samo ako je činjenična greška uzrokovala nepravilnu presudu. Nepravilna presuda se kvalifikuje kao krajnje nepravičan ishod sudskog postupka, kao u slučaju kada je optuženi osuđen usprkos nedostatku dokaza o biću krivičnog djela.

28. Stoga, samo u slučaju kada apelaciono vijeće zaključi, prvo, da nijedan objektivan sud koji presuđuje o činjeničnim pitanjima ne bi mogao doći do osporavanih činjeničnih utvrđenja i drugo, da je činjenična greška uzrokovala nepravilnu presudu, ovo Vijeće će uvažiti žalbu podnesenu u skladu sa članom 299. stav 1. ZKP BiH, u kojoj se tvrdi da je činjenično stanje pogrešno ili/ i nepotpuno utvrđeno.

29. Članom 299. ZKP BiH propisano je kad se presuda može pobijati zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Odlučne činjenice se utvrđuju neposredno pomoću dokaza ili posredno iz drugih činjenica (indicija ili kontrolnih činjenica). Samo one činjenice koje su presudom utvrđene, mogu se smatrati da postoje, te bez obzira što odlučne činjenice postoje, uvijek se moraju izvući zaključci o njihovom postojanju. U suprotnom nema utvrđenog činjeničnog stanja (nepotpuno utvrđeno činjenično stanje). Ukoliko neka odlučna činjenica nije utvrđena onako kako je postojala u stvarnosti nekog događaja, onda postoji pogrešno utvrđeno činjenično stanje.

30. Ocjenu o tome da li je pogrešno utvrđeno činjenično stanje, vijeće apelacionog odjeljenja će dati u odnosu na činjenice i utvrđenja na koja je odbrana u žalbi ukazala. Za ovakvu ocjenu treba primijeniti subjektivni kriterijum i to tako što će se na temelju žalbenih prigovora ocijeniti da li neka odlučna činjenica odgovara rezultatima izvedenih dokaza.

31. Osporavajući pobijanu presudu iz ovog žalbenog osnova odbrana navodi da je činjenično stanje u pogledu odlučnih činjenica u pobijanoj presudi u njenom

osuđujućem dijelu pogrešno i nepotpuno utvrđeno, kako u odnosu na utvrđenja iz tačke I, tako i iz tačke II prvostepene presude

32. Međutim, apelaciono vijeće nalazi da je prvostepeno vijeće u pobijanoj presudi pravilno i potpuno utvrdilo činjenično stanje, zbog čega je istaknute žalbene prigovore usmjerene na osporavanje prvostepene presude iz ovog žalbenog osnova, ocijenilo kao neosnovane, i to iz razloga koji slijede.

a) Mogućnost ulaska u zatvor u Rapatnici

33. S obzirom da se objema žalbama branilaca optuženog gotovo istovjetno ukazuje na identične, po odbrani, nelogičnosti pobijane presude, odnosno nedostatke iste u pogledu pogrešnog utvrđenja činjeničnog stanja, tj. odlučnih činjenica koje se u pravilu tiču: mogućnosti ulaska u zatvor u Rapatnici, činjenice da li je optuženi Mujčinović uopšte dolazio u isti, te da li je optuženi upravo bila ta osoba koja je tukla, pržila i zlostavljala svjedoke-oštećene Đukić Peru i Đukić Dragu, apelaciono vijeće će dati jedinstveno obrazloženje u odnosu na istaknute prigovore branilaca.

34. U tom pravcu, branioci optuženog ističu da prvostepeno vijeće odlučnu činjenicu- mogućnost ulaska optuženog Mujčinovića u zatvor, temelji isključivo na činjenici da su zatvorene osobe srpske nacionalnosti tučene i zlostavljane u tom objektu. Pored navedenog, branioci su u pogledu navedene činjenice, koja je po njihovom mišljenju pobijanom presudom pogrešno utvrđena, naveli kako iz izvedenih dokaza proizlazi upravo suprotno, odnosno proizlazi činjenica da su samo pripadnici vojne i civilne bezbjednosti bili ovlašteni za ulazak u zatvor u svrhu ispitivanja zatvorenih lica, u kojem zatvoru su po stavu branilaca očigledno vladala određena pravila, kako u pogledu lica ovlaštenih za ulazak u zatvor, tako i pravila ponašanja u zatvoru kojih bi se svi trebali pridržavati. Dakle, po mišljenju branilaca, sve u konačnici upućuje na logičan zaključak da su jedino pripadnici vojne ili civile bezbjednosti kao i stražari, lica koja su imala pristup pritvorenim licima, pa se prema tome ukazuje realnijom mogućnošću da su upravo oni počinili predmetne krivičnopravne radnje, a ne optuženi kako to neosnovano zaključuje pobijana presuda.

35. Cijeneći navedene prigovore branilaca optuženog, apelaciono vijeće nalazi da su žalbeni prigovori branilaca optuženog neosnovani i da je pretresno vijeće u cijelosti dalo razložno obrazloženje ove navedene odlučne činjenice, koje dijeli i apelaciono vijeće nalazeći da izvedeni dokazi upućuju na zaključak da ipak u inkriminisano

vrijeme u zatvoru u Rapatnici nisu vladali strogi uslovi kontrole ulaska osoba, pa se shodno tome logičnim nameće i zaključak da je i optuženi, iako nije bio pripadnik bilo kojeg bezbjednosnog organa, imao pristup zatvoru. Ovo posebno iz razloga što se radi o inkriminisanom periodu koji se odnosi na gotovo sami početak oružanog sukoba u BiH, kada još uvijek i nije postojala čvrsta disciplina i hijerarhijski ustrojena vojna, ali ni civilna vlast, koje bi adekvatno mogle odgovoriti na svaku zloupotrebu ratnog stanja i samovolju, kako pojedinaca tako i pripadnika pojedinih vojnih i paravojnih jedinica ili pak njihovih dijelova.

36. Prije svega treba naglasiti, kako iz izvedenih dokaza, a što pravilno utvrđuje i prvostepena presuda, proizlazi da su u zatvor s ciljem nehumanog postupanja prema zatvorenicima ulazile dvije grupe ljudi, i to grupa od četiri ili pet ljudi koja se dovodi u vezu s ispitivanjem zatvorenika-oštećenih, uz gotovo svakodnevno batinanje i iznuđivanje iskaza, što može ukazati da se radilo o pripadnicima vojne bezbjedosti u okviru čijih dužnosti su isljeđivanja zatvorenih osoba, te druga grupa maskiranih ljudi koji su prilikom mučenja oštećenih koristili aparat za lemljenje kao i igle, od kojih jedna osoba nije bila maskirana, a za koju su saglasno svjedoci Đukić Pero i svjedok Đukić Drago ukazali kao na „Zoku bubnjara“, za kojega su prilikom odlaska iz zatvora saznali da se radi o optuženom Zurahidu Mujčinoviću.

37. Naime, svjedok Đukić Pero je opisao svoje izvođenje na binu u okviru zatvora u Rapatnici, na kojoj se nalazila grupa maskiranih ljudi, izuzev jedne osobe koju su ostali oslovljavali kao „Zoku bubnjara“, a koji su ga mučili upotrebom aparata za lemljenje uz konstantno batinanje rukama, nogama i palicama, među kojim licima se upravo isticao „Zoka bubnjar“, dodajući kako je upravo „Zoka bubnjar“ bila ta osoba koja mu je nakon što su mu previjene rane skinula zavoje, te na iste sipala so uz riječi „...četnik će preživiti...“

38. Navodi svjedoka Đukić Pere u potpunoj su saglasnosti sa iskazom svjedoka Đukić Drage koji gotovo na identičan način opisuje vlastitu torturu koju je doživio na gotovo istovjetan način, i to prženjem lemlicom, batinanjem, stavljanjem soli na rane, kao i tjeranjem da jede so, i to upravo od strane osobe koju su ostala lica nazivala Zokom, dodajući kako mu je pomenuti Zoka lično rekao: „*Moramo vas sad tući*“, uz napominjanje „*ovde sam svir'o bubrjeve*“, s tim da je svjedok decidno izjavio da je i lično prije nego su izvedeni čuo kako jedan od pripadnika te grupe ljudi govori: „*Mujčinoviću ti taj tuci svcje*“.

39. Kada se sve navedeno dovede u vezu s iskazima i drugih svjedoka, prvenstveno svjedoka Todić Blažana i Marković Stokana koji su prošli zlostavljanje u zatvoru u Rapatnici, te vrlo indikativnom činjenicom koju je izrekao svjedok Imširović Ismet koji je bio stražar u zatvoru, kada govori da se evidentirao svaki dolazak i posjeta, ali ne i ko ulazi sa predstavnicima civilne i vojne bezbjednosti, sve u svojoj sveukupnosti nesumnjivo ukazuje na evidentnu činjenicu ulaska i drugih lica u zatvor, bilo u sastavu organa bezbjednosti, bilo samoinicijativno, a što je u konačnici i bio zaključak prvostepenog vijeća, koji u potpunosti podržava i apelaciono vijeće, a prigovore odbrane usmjerene u tom pravcu čini neosnovanim.

40. Istina, niti jedan od drugih saslušanih svjedoka optužbe, a kako se to navodi u žalbama branilaca, koji su takođe prošli torturu u zatvoru Rapatnici, nije mogao posvjedočiti da su optuženog vidjeli u zatvoru ili da je pak isti učestvovao u njihovom maltretiranju. Međutim, ta činjenica ne može dovesti u pitanje pravilnost utvrđenja prvostepenog vijeća da je ipak postojala mogućnost ulaska u zatvor, kao i da je optuženi bio u zatvoru Rapatnica, obzirom da su zatvorena lica pojedinačno izvođena i zlostavljana, što sve upućuje na logičan zaključak da ti isti drugi saslušani svjedoci optužbe eventualno i nisu bili zlostavljani od strane optuženog, već od nekih drugih osoba što je sasvim realno, s obzirom na evidentnu činjenicu da se radilo o više lica, odnosno više(dvije) grupa koje su ulazile u zatvor s ciljem vršenja fizičke i psihičke torture nad zatvorenim licima srpske nacionalnosti.

41. Dakle, uslijed ovakvog utvrđenja stvari, nedvojbeno proizlazi zaključak da su u zatvor Rapatnicu, pored pripadnika vojne i civilne bezbjednosti, mogućnost ulaska imali i drugi pojedinci ili grupe. Pored navedenog, valja istaći kako očigledno ne samo da su i druga lica imala mogućnost ulaska nego ,šta-više, iz saglasnih iskaza svjedoka Đukić Pere i Đukić Drage proizlazi da je i optuženi Mujčinović dolazio u pritvor zbog kojih činjenica Apelaciono vijeće u potpunosti podržava zaključak prvostepenog vijeća u ovom dijelu, te cijeni neosnovanim žalbene prigovore odbrane istaknute u ovom pravcu.

b) Identitet optuženog i njegovo učešće u zlostavljanju oštećenih Đukić Pere i Đukić Drage

42. Žalbama se nadalje ističe, da je prvostepeno vijeće potpuno nekritički prihvatilo iskaze svjedoka Đukić Pere i Đukić Drage u pogledu činjenice da je upravo optuženi

Mujčinović Zurahid osoba koja je vršila njihovo zlostavljanje, odnosno da ih je upravo on palio lemlicom, sipao im so na rane, tukao, vrijeđao ih, nazivajući ih četnicima i sl.. Dakle, žalbama obojice branilaca se aludira na to da se u konkretnom slučaju radilo o sasvim nekim drugim osobama koje su to činile, ukazujući na dokaze(iskazi svjedoka) iz kojih, po ocjeni branilaca, proizlazi da su takođe i druge osobe imale nadimak „Zoka“ i bile nekadašnji muzičari, te da se ni u kom slučaju nije radilo o njihovom branjeniku, konačno ukazujući na određene kontradiktornosti iskaza svjedoka-oštećenih koji su prihvaćeni kao vjerodostojni, kao i po mišljenju odbrane nelogičnosti odnosno nepravilnosti zaključaka prvostepenog vijeća.

43. Apelaciono vijeće nakon izvršenog uvida u transkripte sa suđenja nalazi da su žalbeni navodi branilaca optuženog neosnovani i da je pretresno vijeće opravdano u cijelosti poklonilo vjeru iskazima svjedoka-oštećenih Đukić Pere i Đukić Drage, budući da su isti u odlučnim činjenicama saglasni i da su isti kroz cjelokupne iskaze u potpunosti potvrdili navode optužbe, te kategorično i dosljedno označili optuženog Mujčinović Zurahida kao „Zoku bubnjara“ odnosno osobu koja ih je zlostavljala u zatvoru, prženjem lemlicom, batinanjem, sipanjem soli na rane i tjeranjem na jedenje soli uz konstantno vrijeđanje.

44. Istina, apelaciono vijeće primjećuje određene kontradiktornosti u iskazima pomenutih svjedoka, na šta su ukazale same žalbe branilaca, međutim apelaciono vijeće cijeni kako iste ni u kom slučaju nisu mogle dovesti u pitanje pravilnost zaključka prvostepenog vijeća o odgovornosti optuženog za inkriminacije koje su mu stavljene na teret. Ovo tim prije što je sasvim nerealno očekivati potpunu podudarnost iskaza svjedoka, koji s obzirom na teške trenutke koje su preživjeli u zatvoru, protek vremena od momenta izvršenja djela kao i na veći broj iskaza koje su dali, kako u istrazi, tako i na glavnom pretresu, jesu doveli u konačnici do određenih odstupanja, ali koja nisu bila takve prirode ni u takvoj mjeri da bi se narušila vjerodostojnost njihovih iskaza.

45. Naime, svjedok-oštećeni Đukić Pero je u svom iskazu prethodno opisao način na koji je doveden u zatvor u Rapatnicu, uslove koji su vladali u istom, naglašavajući svakodnevno batinanje od strane više lica, te posebno ukazujući na jednu grupu lica koja se isticala specifičnom vrstom mučenja, i to aparatom za lemljenje, zavlacenjem igala pod nokte uz konstantno udaranje rukama, nogama i slično. Pa je tako svjedok Đukić Pero izjavio „Što se tiče maskiranja, jedna grupa kcja je radila sa tim alatima što

oni nazivaju, sa tim lemlicama i tim ostalim, oni su bili maskirani sem jednog“, dodajući „Taj jedan kcji n.je bio maskiran je bio Zoka bubnjar“.

46. Pojašnjavajući odakle mu je poznato da je osoba koja nije bila maskirana izvjesni „Zoka bubnjar“, svjedok je istakao kako su ga svi ostali prisutni tako oslovljavali, da mu je posebno u sjećanju ostala činjenica da je taj „Zoka bubnjar“ imao „*kao nejasan govor*“, odnosno da je isti govorio „*nerazgovjetno*“, a što je u konačnici potvrdio i sam svjedok Ibrišimović Nihad koji je govorio da je optuženi prije rata solidno pričao, s tim da bi mu se, kada bi se iznervirao pojavila govorna mana.

47. Kada je u pitanju sam način govora(nerazgovjetnost) optuženog u inkriminisano vrijeme, jedan od branilaca je u žalbenim razlozima istakao, da, ako je već sud prihvatio to kao činjenicu, kako je onda postojala mogućnost da se njegov branjenik profesionalno bavi muzikom s obzirom na tu svoju govornu manu.

48. U vezi s navedenim, apelaciono vijeće podsjeća na opštepoznatu činjenicu da postojanje govorne mane, u pravilu ne predstavlja smetnju određenoj osobi da se profesionalno bavi muzikom, a što potvrđuje veliki broj muzičara koji su se i pored određenih smetnji u govoru neometano bavili muzikom, s obzirom da takve smetnje u pravilu više dolaze do izražaja u svakodnevnom govoru, nego prilikom muzičkog nastupa.

49. Nadalje, svjedok Đukić Pero ističe kako u tom momentu i nije znao stvarni identitet „Zoke bubnjara“, te da je tek neposredno prije njegovog prebacivanja iz zatvora Rapatnica u Centralni zatvor u Tuzli saznao da se radi o izvjesnom Zurahidu, a za koga je tek u Tuzli, odnosno po njegovom puštanju saznao njegovo puno ime i prezime, odnosno da se radi o optuženom Zurahidu Mujčinoviću.

50. Posebno bitna činjenica, u pogledu nedvojbenosti da se upravo radilo o optuženom Mujčinoviću kao osobi koja je preduzela krivičnopravne radnje, i po ocjeni apelacionog vijeća, proizlazi iz ključnog detalja u svjedočenju ovoga svjedoka kada on govori da mu je i sam stražar Suad, prilikom njegovog sprovođenja u Centralni zatvor u Tuzli prišao i rekao da mu ništa nije mogao pomoći, te da „*Zurahid n.je trebao napraviti to što je napravio*“, a što je i svojim iskazom potvrdio i svjedok Đukić Drago tvrdeći da je i njemu stražar Suad upravo to rekao.

51. Naprijed navedeno, odnosno činjenicu da se radilo o optuženom Mujčinoviću kao osobi koja je pored oštećenog Đukić Pere na istovjetan način zlostavljala i Đukić Dragu, prvostepeno vijeće pravilno izvodi i iz samog njegovog iskaza. Naime, sam svjedok Đukić Drago je na glavnom pretresu gotovo istovjetno opisao vlastito zlostavljanje i to upotrebom aparata za lemljenje, zabijanjem igala pod nokte i tjeranjem da jede so, potvrđujući da je, između ostalih, optuženi Mujčinović to činio, a koga je prepoznao, kako u fazi istrage, tako i na glavnom pretresu, potvrđujući da je upravo Zoka bubnjar optuženi Zurahid Mujčinović.

52. Konačno, isključenje mogućnosti da se u konkretnom slučaju radilo o nekoj drugoj osobi koja je takođe imala nadimak „Zoka“ ili pak bila muzičar, a ne da se radilo o optuženom Zurahidu Mujčinoviću, proizlazi iz iskaza svjedoka Đukić Drage koji je decidno izjavio, a kako je to naprijed navedeno, da je i lično, prije nego su izvedeni, čuo kako jedan od pripadnika te grupe ljudi govori „*Mujčinoviću ti taj tuci svcje*“, što sve u konačnici ukazuje na logičan zaključak da se ipak radilo o optuženom kao osobi koja je preduzela krivičnopravne radnje prema oštećenim.

53. U vezi s ovim konkretnim kazivanjem svjedoka Đukić Drage, odbrana je ukazala na njegovu nedosljednost prilikom davanja iskaza na glavnom pretresu, ističući kako je pomenuti svjedok, prvobitno dajući odgovor na pitanje tužioca, rekao kako je čuo da neko iz te grupe ljudi govori „*Mujčinoviću ti taj tuci svoje*“, dok je u nastavku svog svjedočenja, kada se prešlo na njegovo unakrsno ispitivanje, govorio kako je čuo rečenicu „*Zoka sad ćeš ti da mučiš svcje da udaraš*“.

54. Apelaciono vijeće, nakon izvršenog uvida u transkripte sa suđenja, istina, nalazi da pomenuti svjedok u jednom navratu upotrebljava prezime optuženog, a potom na ponovljeno pitanje nadimak Zoka, ali i cijeni kako je ovakav način izražavanja svjedoka samo nespretna formulacija koja je posljedica višekratnog ispitivanja na istovjetne okolnosti. Naime, po ocjeni apelacionog vijeća, takav propust ne može dovesti u pitanje vjerodostojnost njegovog iskaza, posebno zbog činjenice da je pomenuti svjedok, saglasno kao i svjedok Đukić Pero, lično od stražara Suada čuo odlučnu činjenicu o kojoj je naprijed bilo riječi, a tiče se toga da im je isti rekao da im ništa nije mogao pomoći, te da „*Zurahid n. je trebao napraviti to što je napravio*“, što nedvojbeno ukazuje na identitet optuženog.

55. Upravo u vezi sa navedenim tvrdnjama svjedoka oštećenih odbrana je ukazala na nelogičnost da prilikom suočenja svjedoka Đukić Drage i Imširović Suada, svjedok Đukić nije mogao prepoznati Suada.

56. U najkraćem, odbrana ističe da svjedok Đukić Drago i nije mogao prepoznati svjedoka Suada kao osobu koja mu je rekla „*Zurahid nije trebao napraviti to što je napravio*“ kao što ne bi ni prepoznao optuženog Mujčinovića da mu prilikom prepoznavanja izvršenog u CJB Bijeljina nije ukazano da je upravo Mujčinović Zurahid osoba koja ga je maltretirala, pri tom se pozivajući na iskaz Todić Blažena koji je na glavnom pretresu izjavio da mu je od strane policijskih službenika, nakon što na fotografijama nije prepoznao osobu koja ga je zlostavljala, pokazano na optuženog Mujčinovića da je to on, ali da se ipak i pored toga on nije mogao sjetiti tražene osobe.

57. Apelaciono vijeće nalazi iznesene prigovore neosnovanim. Naime, suočavanje svjedoka Đukić Drage i Imširović Suada nije u bitnome doprinijelo rasvjetljavanju odlučnih činjeničnih okolnosti u pogledu tvrdnje svjedoka Đukić Drage da mu je upravo Suad rekao „*Zurahid nije trebao napraviti to što je napravio*“.

58. Nesporno je, a kako to proizlazi iz zapisnika sa glavnog pretresa održanog 13.06.2012. godine, da svjedok Đukić Drago nije mogao prepoznati svjedoka Imširović Suada kao osobu koja mu je rekla navedenu rečenicu, ali je vrlo bitno istaći da se ni sam svjedok Suad Imširović sa sigurnošću nije mogao sjetiti da je Đukić Drago upravo ta osoba koja se nalazila u zatvoru u Rapatnicu, što sve u svojoj sveukupnosti s obzirom na protek vremena na neki način opravdava zaborav svjedoka Đukića u pogledu lika stražara Suada.

59. Dakle, sama činjenica da svjedok Đukić Drago sa sigurnošću nije mogao potvrditi da je upravo ta osoba, stražar Suad, po ocjeni apelacionog vijeća ne dovodi u pitanje njegov kredibilitet, odnosno vjerodostojnost njegovog svjedočenja u cjelini. Naime, ako se uzme u obzir sve ono kroz što su svjedok Đukić Drago, kao i njegov brat Pero prošli u zatvoru Rapatnica, očigledno je da je u pamćenju oštećenih znatno više ostalo detalja koji se odnose na osobe koje su se prema njima loše odnosile, odnosno da je kod istih prevashodni motiv bio zapamtiti, potom saznati, a u konačnici i identificirati osobe koje su ih zlostavljale, a što proizlazi i iz njihovih iskaza iz kojih je vidljivo na koji sve su način dolazili do informacija, a sve u cilju konačne spoznaje o kojim osobama se radi.

60. Naime, ovo Vijeće zaključuje da činjenica neprepoznavanja svjedoka Imširović Suada od strane svjedoka Đukić Drage nije od presudnog značaja za utvrđivanje krivice optuženog u situaciji kada postoje jasni i saglasni, naprijed istaknuti, dokazi o konkretnim radnjama optuženog u izvršenju predmetne inkriminacije.

61. Nadalje, osporavajući ovaj dio pobijane presude, odnosno činjenicu da se radilo o optuženom Mujčinoviću kao izvršiocu krivičnog djela žalbama se ukazuje i na iskaze svjedoka Imširović Dževada koji je izjavio kako mu je poznato da je i izvjesni Hodžić Huso koji je dolazio u zatvor sebe nazivao nadimkom „Zoka“, a što je potvrdio i svjedok Imširović Suad , te na iskaz svjedoka Imširović Ismeta koji je istakao kako mu je poznato da je i izvjesni Nurkanović Samir ranije bio bubnjar, a isti je bio pripadnik vojne policije čime se na neki način upućuje na zaključak da bi upravo ta lica mogla biti izvršioc predmetnog krivičnog djela za koje se tereti optuženi Mujčinović.

62. Međutim, apelaciono vijeće primjećuje da odbrane parcijalno, na sebi prihvatljiv način, cijene pomenute iskaze svjedoka.

63. Naime, iz samih iskaza nedvojbeno proizlazi kako niti jedan od svjedoka nijednu od pomenutih osoba ne titulira kao Zoku bubnjara, već ih označavaju ili samo kao „Zoka“(Hodžić Huso) ili samo kao „bubnjar“(Nurkanović Samir), dok s druge strane svjedoci-oštećeni Đukić Pero i Đukić Drago osobu koja ih je zlostavljala označavaju kao „Zoku bubnjara“ što je očito i nadimak optuženog Mujčinovića, a koja činjenica očigledno i nije bila sporna u ovom krivičnom predmetu s obzirom da se i u samoj žalbi branioca optuženog navodi kako je njegov branjenik poznat pod nazivom „Zoka bubnjar“.

64. U vezi sa navodima žalbi gdje se ističe da su nakon donošenja prvostepene presude uslijedila brojna reagovanja koja upravo ukazuju na stvarne izvršioce predmetnog krivičnog djela, a što je u konačnici rezultiralo i podizanjem krivične prijave protiv više lica, apelaciono vijeće, s obzirom na ovako utvrđenje stanja stvari, iste nalazi nerelevantnim, odnosno ne takvim da bi se njima mogla dovesti u pitanje pravilnost zaključka prvostepenog vijeća.

65. U odnosu na izjave svjedoka Ismeta Imširovića i Ćudić Elvedina(saslušani na glavnom pretresu), priložene uz žalbu od strane jednog od branilaca optuženog, apelaciono vijeće iste nije moglo prihvatiti, s obzirom da im se nije mogao dati karakter novih dokaza kako to predviđa odredba člana 327. stav 1. tačka c) ZKP BiH, a cijeneći

kako predmetne izjave same za sebe ili u vezi s izvedenim dokazima nisu podobne da prouzrokuju oslobađanje optuženog. Bez obzira na navedeno, valja navesti kako apelaciono vijeće ne isključuje mogućnost da su i osobe navedene u krivičnoj prijavi, pored optuženog Mujčinović Zurahida, učestvovala u izvršenju predmetnog krivičnog djela, ali valja podsjetiti kako se u ovom predmetnom postupku nije utvrđivala njihova krivična odgovornost, već odgovornost optuženog Mujčinovića, koja nedvojbeno proizlazi iz naprijed navedenih dokaza.

66. Konačno, svoju tezu da se radilo o neuvjerljivosti svjedoka optužbe Đukić Drage, branioci su našli i u činjenici da je saoptuženi Hrustić Sulejman u ovom predmetu oslobođen od optužbi za gotovo istovjetne radnje, bez obzira što je svjedok Đukić Drago nedvosmisleno ukazao, odnosno prepoznao saoptuženog Hrustića kao osobu koja je zajedno s optuženim Mujčinovićem učestvovala u njegovom zlostavljanju.

67. Međutim, apelaciono vijeće, suprotno ovako okarakterisanom svjedočenju svjedoka Đukić Drage cijeni, kako ni sama pobijana presuda iskazu pomenutog svjedoka ne daje karakter nevjerodostojnog, već ga cijeni nedostatnim da bi se samo na njemu, i to kao jedinom dokazu zasnovala odluka o krivici saoptuženog Hrustić Sulejmana.

68. Naime, apelaciono vijeće primjećuje odlučnu razliku u pogledu odgovornosti saoptuženih Mujčinovića i Hrustića što je pravilno utvrdila prvostepena presuda, a tiče se činjenice da je odluka o krivici optuženog Mujčinovića zasnovana na saglasnim iskazima oštećenih-svjedoka Đukić Pere i Đukić Drage, dok je u odnosu na saoptuženog Hrustića nedostajao ključni potkrijepljujući dokaz kojim bi se potvrdili navodi svjedoka Đukić Drage, što bi konačnici sasvim sigurno dovelo do drugačijeg zaključka o učešću optuženog Hrustića u inkriminiranim radnjama i njegovoj odgovornosti za iste.

69. Budući da odbrana ni na koji način nije dovela u sumnju zaključak prvostepenog vijeća u ovom dijelu, vijeće Apelacionog odjeljenja, odlučilo je odbiti kao neosnovane žalbene prigovore usmjerene u ovom pravcu.

VI POVREDA KRIVIČNOG ZAKONA

70. Rukovodeći se naprijed istaknutim stadardima, opisanim kroz odjeljak presude „Opšta pitanja“ apelaciono vijeće je navedeni žalbeni prigovor istaknut od strane branioca optuženog, advokata Midhata Skenderovića , a označen kao žalbeni osnov iz 296. tačka b) ZKP BiH(povreda krivičnog zakona) *prima facie* odbacilo kao neosnovan.

71. Naime, apelaciono vijeće na osnovu odredbe iz člana 306. ZKP BiH presudu ispituje samo u granicama žalbenih navoda, pa je obaveza podnosioca žalbe da žalbu sastavi tako da ista može poslužiti kao osnova za ispitivanje presude. U tom smislu, podnosilac žalbe mora konkretizovati žalbene osnove iz kojih pobija presudu, precizirati koji dio presude, dokaz ili postupak suda osporava, te navesti jasno i argumentovano obrazloženje kojim će potkrijepiti istaknuti prigovor.

72. Budući da je žalbom branioca optuženog samo paušalno označen ovaj žalbeni osnov, bez jasnog i argumentovanog obrazloženja kojim će se potkrijepiti istaknuti prigovor, isti nije mogao predstavljati valjanu osnova za ispitivanje prvostepene presude, zbog čega je Apelaciono vijeće ovaj neobrazloženi žalbeni prigovor, shodno ustaljenoj praksi apelacionih vijeća, odbacilo bez daljeg razmatranja.

VII ODLUKA O KRIVIČNOPRAVNOJ SANKCIJI

73. Apelaciono vijeće je također kao neosnovane ocijenilo i žalbene prigovore odbrane, u pogledu izrečene krivično pravne sankcije odnosno izrečene kazne zatvora u trajanju od 8 (osam) godina za predmetno krivično djelo.

74. Nakon analize podnešene žalbe, apelaciono vijeće primjećuje da se istaknutom žalbom odbrane, ne navodi niti jedna nova odlučna činjenica, odnosno okolnost sem onih koje je prvostepeno vijeće već cijenilo prilikom donošenja odluke o vrsti i mjeri kazne za izvršenje ovog krivičnog djela, nego se naprotiv, u žalbi već utvrđene okolnosti samo ponavljaju i pokušavaju revalorizirati.

75. Apelaciono vijeće nalazi da se prvostepeno vijeće, prilikom odmjeravanja kazne zatvora optuženom, rukovodilo svim utvrđenim relevantnim činjenicama i okolnostima na strani optuženog, te da su sve one, uključujući i činjenice koje se ponavljaju u žalbi, pravilno cijenjene i da je donešena pravilna odluka o kazni, zbog čega je žalbene prigovore odbrane valjalo odbiti kao neosnovane.

76. Apelaciono vijeće primjećuje da je prvostepeni sud pravilno primijenio okolnosti porodičnih prilika optuženog kao i njegovo evidentno loše zdravstveno stanje, pravilne standarde u odmjeravanju kazne i da je ublažena kazna od osam godina sasvim adekvatna težini počinjenog djela i stepenu krivične odgovornosti optuženog.

77. Slijedom svega prethodno navedenog, apelaciono vijeće je na osnovu člana 310. u vezi sa članom 313. ZKP BiH, odlučilo kao u izreci ove presude.

Zapisničar:

Pravni savjetnik

Medina Džerahović

PREDSJEDNIK VIJEĆA

S U D I J A

Hilmo Vučinić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.